

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3680/2023
15.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бобан Митровски, адвокат из ..., против туженог „ББ хотели“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Душко Поповић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 121/23 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 15.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 121/23 од 02.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1423/16 од 27.10.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење туженог број 809 од 05.08.2013. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду закључен дана 29.01.2008. године под бројем 69 и Анекс број 1 уговора о раду закључен дана 21.10.2010. године под бројем 867. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 160.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 121/23 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1423/16 од 27.10.2016. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 84.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) Закона о парничном поступку, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) - у даљем тексту ЗПП, и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, док битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) ЗПП, на коју ревидент у ревизији указује, није разлог за изјављивање ревизије, сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2) истог закона. Такође, оспоравање другостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у овом спору не представља релевантан ревизијски основ, сходно члану 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу Уговора о раду број 69 од 29.01.2008. године засновао радни однос на неодређено време код туженог, на пословима КВ ложача у техничком одржавању. Анексом 1 уговора о раду од 21.10.2011. године измењен је опис послова тужиоцу и одређено да запослени (овде тужилац) одговара шефу техничког одржавања. Правилником о систематизацији послова код туженог број 862/1 од 21.10.2011. године за систематизовано радно место КВ ложач предвиђене су главне дужности: да одржава и рукује котловским постојењима са припадајућим уређајима, контролише снабдевање хотела топлотном енергијом, преузима гориво од испоручиоца и оверава примљене количине, контролише гориво, температуру издувних гасова и притиска у котловима, води књигу котлова и регулише искључење и укључење котлова, циркулационих пумпи и топле воде, врши детаљан преглед зупчастих пумпи и горионика инсталације, контролише рад и исправност пумпи за извлачење изворске воде и обавештава дежурног електричара о неправилностима, врши примопредају постројења са следећом сменом, одржава алат и прибор којим ради, као и котлове у котларници у уредном стању, води евиденцију извршених послова по количини и месту уградње и обавља друге послове и задатке по налогу и упутству шефа техничког одржавања. Оспореним решењем туженог од 05.08.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 2) Закона о раду („Сл. Гласник РС“, бр 24/05 и 61/05), члана 105. тачка 2) алинеја 2. Колективног уговора послодавца бр. 1019 од 06.12.2011. године, члана 1. Уговора о раду број 69 и члана 1. Анекса 1 уговора о раду број 867, из разлога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, јер је више пута немарно, несавесно и неблаговремено извршавао радне дужности и обавезе, више пута показао грубу непажњу, а својим поступањем и нанео штету послодавцу, тако што је дана 30.06.2013. године неизвршавањем својих радних задатака проузроковао поплаву у котларници хотела, 01.07.2013. године, немарним и несавесним приступом послу, проузроковао ситуацију нестанка топле воде у хотелу „ББ Lux“, што је резултирало великим бројем притужби гостију и рушењем угледа хотела, као и што је 12.07.2013. године непоступањем по налогу непосредног руководиоца изазвао поплаву на целом шестом и делу петог спрата хотела „ББ“. Тужилац је претходно упозорен да је учинио наведене повреде радне обавезе, на које се он изјаснио.

У поступку је утврђено да дана 30.06.2013. године није дошло до поплаве у котларници хотела, већ да је било пар центиметара воде која је брзо уклоњена, а да су се дешавале такве ситуације да крене подземна вода када застану пумпе и да је посао тужиоца био само да прати шта се дешава у котларници и уколико постоји неки проблем да позове шефа да се отклони евентуални квар, те да је тужилац том приликом учинио све што је у опису његовог посла. У односу на догађај од 01.07.2013. године је утврђено да су код туженог тада испитивали соларе, те да су због штедње котлови искључивани, услед чега се вода расхладила ноћу када је тужилац дежурао, а да је након жалбе госта да нема топлу воду све нормализовано. У вези догађаја од 12.07.2013. године, утврђено је да је ВВ, тада претпостављени тужиоцу, након пријаве да у једној соби на шестом спрату цури вода из вентила на једном радијатору, дао налог тужиоцу да погледа тај вентил, да је тужилац отишао да погледа вентил, да није успео да га затвори и да је сишао у подрум где је отворио главни вентил. Након тога је вода престала да цури, а собарице су покупиле воду која је цурела по соби и мало изашла у ходник. Према Правилнику о систематизацији туженог, обављање овог радног задатка није било у опису посла систематизованог радног места КВ ложач.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у пресудама нижестепених судова примењено материјално право када је поништено као незаконито решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Наиме, оспорено решење о отказу уговора о раду тужени је донео на основу члана 179. став 1. тачка 2) Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005, 61/2005), у вези са чланом 105. тачка 2) алинеја 2 Колективног уговора туженог број 1019 од 06.12.2011. године, чланом 1 Уговора о раду број 69 од 29.01.2008. године и чланом 1 Анекса 1 уговора о раду број 867. Наведеном законском одредбом, било је прописано да послодавац запосленом може отказати уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Према члану 105. тачка 2) алинеја 2 Колективног уговора туженог број 1019 од 06.12.2011. године, директор или запослени кога он овласти може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе друштва, ако својом кривицом проузрокује повреду радне обавезе, између осталог, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза које је проузроковало тежу штетну последицу или је учињено немаром, односно грубом непажњом или више пута поновљен нехат.

Сагласно наведеном, послодавац може отказати уговор о раду запосленом ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца.

У конкретном случају, тужиоцу је решењем о отказу стављено на терет да је кривицом учинио повреду радне обавезе, јер је више пута немарно, несавесно и неблаговремено извршавао радне дужности и обавезе, више пута показао грубу непажњу, а својим поступањем нанео штету туженом послодавцу, тако што је дана 30.06.2013. године, неизвршавањем својих радних задатака, проузроковао поплаву у котларници хотела, дана 01.07.2013. године немарним и несавесним приступом послу проузроковао ситуацију нестанка топле воде у Хотелу „ББ Lux“, што је резултирало великим бројем притужби гостију и рушењу угледа хотела, а дана 12.07.2013. године

непоступањем по налогу непосредног руководиоца изазвао поплаву на целом шестом и делу петог спрата Хотела „ББ“. Тужени (послодавац) није пружио доказе на основу којих би се у конкретном случају могло поуздано и несумњиво утврдити да је тужени скривљено поступао, те да је дошло до повреде радне обавезе као отказног разлога за престанак радног односа. Наведено, имајући у виду утврђено у односу на догађај од 30.06.2013. године да је тужилац том приликом поступао у складу са обавезама из описа свог радног места и да није било поплаве у котларници хотела, а да у вези нестанка топле воде у хотелу дана 01.07.2013. године није било немарног и несавесног поступања тужиоца и да услед тог догађаја није настала штетна последица у виду великог броја притужби гостију и рушења угледа хотела. Када се ради о догађају од 12.07.2013. године, оценом изведених доказа је правилно закључено да тужени, на коме је био терет доказивања, није доказао да тужилац том приликом није поступио по конкретном радном задатку његовог непосредног руководиоца, односно да је поступио супротно том налогу, при чему је утврђено да није било штетних последица у виду поплаве целог шестог и дела петог спрата хотела.

Следом изложеног, правилно је оспорено решење поништено као незаконито, а правилна је и одлука о враћању тужиоца на рад, јер је последица поништаја решења о отказу уговора о раду реинтеграција запосленог на основу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Са изнетих разлога, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић